

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΤΑΝ ΡΑΓΙΣΕ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κεφάλαιο 1: Η Μεγάλη Απόφαση

Η πόλη ήταν χτισμένη κατά τον πιο περίεργο τρόπο. Κατ' αρχάς δεν ακουμπούσε στο έδαφος. Αυτό βέβαια είχε να κάνει με τον πλανήτη που την φιλοξενούσε. Η αλήθεια πάντως ήταν πως δεν ήταν ένας πλανήτης ενός απ' τα διακόσιες χιλιάδες δισεκατομμύρια πλανητικά συστήματα του τοπικού γαλαξία, αλλά μια ενεργειακή σφαίρα που στεκόταν έξω απ' αυτόν, σχεδόν κοντά στο ένα τρίτο της απόστασης που χώρισε τον Γαλακτώδη Δρόμο από τον γαλαξία της Ανδρομέδας. Πέρα από πολύ λίγους, και βέβαια και τους κατοίκους του, την ύπαρξή του αγνοούσαν οι πάντες.

Ο τόσο περίεργος αυτός πλανήτης είχε για τους κατοίκους του ένα περίεργο όνομα, τον ονόμαζαν *Επτάλοφο*, κι η αλήθεια ήταν πως επτά δυναμικές πυκνώσεις στεφάνωναν τον κεντρικό πυρήνα λες κι επτά μικροί λόφοι να περιτριγύριζαν ένα κεντρικό βουνό που είχε τουλάχιστον το διπλάσιο ύψος απ' αυτούς. Όντας ένα δυναμικό πεδίο, ο πλανήτης ήταν αλώβητος από οποιεσδήποτε αλλαγές, γι' αυτό κι ο χρόνος εκεί ήταν σαν να είχε σταματήσει.

Η καταγωγή του χανόταν στα πρώτα χρόνια της κοσμογονίας, μιας και υπήρχε τριγύρω του μια περίεργη άχλη, κάτι σαν σκοτεινή ύλη, που το κρατούσε έξω από τις διαδικασίες σχηματισμού των γαλαξιών της περιοχής.

Οι πόλεις λοιπόν δεν ήταν τίποτα περισσότερο από κατοικίες που βρισκόντουσαν στις κορυφές και στις παρυφές των λόφων, ενώ μια εντελώς στρογγυλή κατασκευή επικρατούσε στην κορυφή του κεντρικού βουνού, δίνοντας μια περίοπτη θέση στους κατοίκους της. Οι ηγέτες του δυναμικού αυτού ουράνιου σώματος έμεναν εκεί, ενώ όλοι οι άλλοι ήταν μοιρασμένοι στις επτά παρκοκίες και αποτελούσαν τους Επτά Οίκους του Αδύτου, που ήταν η επίσημη ονομασία με την οποία ήταν καταγεγραμμένος ο δυναμισμός στα συμπαντικά αρχεία.

Η συγκέντρωση της ημέρας είχε μόνο ένα θέμα στην ατζέντα της. Να καθοριστεί η πορεία της Πρώτης Οικογένειας του *Γαλακτώδη Γαλαξία* και να συμφωνηθούν οι συνθήκες που θα έπρεπε να ικανοποιηθούν ώστε η εξελικτική πορεία να πέρναγε στην επόμενη φάση της. Όλα τα μέλη της έπρεπε να επιστρέψουν στον Επτάλοφο ώστε η ανθρωπότητα να συνέχιζε την πορεία της με οδηγούς την Δεύτερη Οικογένεια.

Κεφάλαιο 2: Στην άκρη του πουθενά

Ο άντρας στάθηκε στην άκρη της βεράντας. Πήρε μια βαθιά αναπνοή κι έκλεισε τα μάτια του. Δεν άκουγε απολύτως τίποτα. Έμεινε έτσι για λίγο και τα ξανάνοιξε. Βρισκόταν σ' ένα μπαλκόνι σε κάποιο κτίσμα που οι αίθουσές του ήταν γεμάτες με τεράστιους κρυστάλλους όλων των χρωμάτων. Έκανε μερικά βήματα πίσω απ' το σημείο που βρισκόταν και μπήκε μέσα. Σήμερα ήταν ντυμένος όχι με βάση τις συνθήκες που επικρατούσαν χρόνια τώρα, δηλαδή με σανδάλια και χλαμύδα, αλλά με μια εφαρμοστή φόρμα και λεπτές ελαστικές μπότες που ακουμπούσαν ανάλαφρα στο από λουστραρισμένο γρανίτη δάπεδο. Το σώμα του έδειχνε αλλιώτικο μ' αυτά τα ρούχα. Όμως καθώς περπάταγε ήταν σαν να είχε απόλυτη αίσθηση της εικόνας του. Ήταν ένας άντρας ψηλός, άχρονος θα έλεγες, με γκριζα κοντή γενειάδα, που εδώ και πολύ καιρό ήταν ο μόνος που την διατηρούσε σαν κατάλοιπο μιας μακρινής μόδας. Έκανε μερικά βήματα ακόμα και σταμάτησε. Θυμήθηκε πως είχαν περάσει ήδη είκοσι χρόνια από την τελευταία φορά που είχε δεχτεί να υποστεί τη θεραπεία αναζωογόνησης στην αίθουσα με τους φωτεινούς κρυστάλλους.

Συνέχισε να περπατάει στο γρανιτένιο πάτωμα, ενώ όποιος τον έβλεπε εκείνη την ώρα θα έλεγε πως αιωρούνταν.

«Ιάσωνα», ακούστηκε μια φωνή πίσω του.

«Σ' ακούω», απάντησε με ήρεμη φωνή, εξακολουθώντας να περπατάει προς την κυρτή πόρτα του χώρου.

«Μ' έστειλε, όπως σου είπα και πριν, η Επιτροπή Συντονισμού. Περιμένουν την απάντησή σου. Τα οχήματα μαγνητικής κίνησης φεύγουν σε λίγες ώρες για τις χώρες της Δύσης. Το τελευταίο για την Ανατολή φεύγει πριν ξημερώσει. Υπάρχει κρατημένη θέση για σένα και την σύζυγό σου στο τελευταίο αερόπλοιο για την μεταφορά σας στο διαστημόπλοιο ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ. Φαντάζομαι ότι τελικά θ' ακολουθήσεις τους υπόλοιπους της φυλής σου. Αλλά πρέπει να τους απαντήσω τώρα για την ώρα που θέλετε να φύγετε», είπε ο νεαρός Ατλάνπιος που του μιλούσε, με μια ανάσα, ενώ έδειξε με το χέρι του την κρυσταλλική συσκευή που κρατούσε στο αριστερό του χέρι.

«Ευχαρίστησε από μέρους μου τον διοικητή Μέλιτο. Αν θυμάμαι καλά μπορούμε να επιβιβαστούμε όχι αργότερα από τις επτά το πρωί. Πες του ότι θα είμαστε εκεί έγκαιρα. Η απόφασή μου ν' ακολουθή-

σουμε την φυλή μας είναι γνωστή. Γιατί λοιπόν τέτοια ανησυχία;» αποκρίθηκε και σταμάτησε μερικά μέτρα πριν από την κυρτή πόρτα της εξόδου.

Η αίθουσα δεν είχε τίποτα που να θύμιζε έπιπλο και ήταν κυριολεκτικά άδεια. Οι δύο μοναδικές φιγούρες που βρισκόντουσαν εκεί, καθώς προχωρούσαν, ήταν λουσμένες σ' ένα φως που διαχεόταν γύρω τους και τους ακολουθούσε, λες και κάποιος έριχνε επάνω τους προβολείς. Το μόνο περίεργο ήταν τα χρώματα, που άλλαζαν σ' όλες τις αποχρώσεις, καθώς οι δυο τους περπατούσαν προς την έξοδο.

Ο άντρας άπλωσε το χέρι του δεξιά και ακριβώς μερικούς πόντους απ' την άκρη της παλάμης του ξετυλίχτηκε μια ολογραμματική εικόνα της Ατλαντίδας. Η πρωτεύουσά της ήταν χωρισμένη σ' επτά κυκλικούς τομείς, ενώ κάθε τομέας ήταν χωρισμένος σε επτά ζώνες. Οι επιφανείς των πολιτών έμεναν όσο πιο κοντά μπορούσαν στο κέντρο. Εκείνος είχε επιλέξει τον ανατολικό τομέα και σ' αυτόν, την εξωτερική ζώνη. Το κατάλυμά του ήταν το πρώτο που έλουζαν οι πρωινές ακτίνες της ανατολής του ήλιου. Αυτό όμως που φαινόταν στο ολογράφημα ήταν μια προσομοίωση αυτού που γινόταν. Οι επτά τομείς της ηπείρου της Ατλαντίδας, ξεκινώντας από το κέντρο αποχωρίζονταν και το καθένα από τα κομμάτια της καθώς απομακρυνόταν από το κέντρο βυθιζόταν σε τεράστιους όγκους νερού που το κατέκλυζαν. Η καταστροφή ήταν γνωστή από καιρό. Οι ολογραμματικές απεικονίσεις στην Αίθουσα Αναλύσεων Γεωλογικών Φαινομένων ήταν σαφείς. Η βλάβη στον κεντρικό πυρήνα υποστήριξης απ' την υπερβολική χρήση της διαδικασίας αναζωογόνησης που γινόταν χωρίς έλεγχο απ' τους κατοίκους, είχε αναγκάσει τους τεχνικούς να εξαντλήσουν τα αποθέματα ελπίζοντας σε μια λύση, που όμως δε βρέθηκε. Το αποτέλεσμα ήταν να μετατραπεί ο κεντρικός πυρήνας στήριξης της ηπείρου από κρυσταλλικής υφής μέταλλα υψηλής αντοχής σε πύρινη μάζα, και από εκεί, η μαγνητική κίνηση του φλοιού ανέλαβε να φέρει το τέλος. Η κατάσταση δεν είχε επιστροφή. Η εξάντληση της ενέργειας των κρυστάλλων σε συνδυασμό με την αλλαγή χρήσης για διατήρηση μιας χωρίς σκοπό καθημερινής τρυφηλότητας, έφερε το τέλος πιο γρήγορα απ' ό,τι έπρεπε.

Ο άντρας τράβηξε το χέρι του απ' το ολόγραμμα, αφού επιβεβαίωσε για μια φορά ακόμα τους χρόνους που θα ολοκληρωνόταν το συμβάν. Ο νεαρός τον κοιτούσε άφωνος. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο άντρας αυτός διακινδύνευε να μένει κάτω και δεν βρισκόταν ήδη μαζί με τους άλλους του οίκου του στο διαστημόπλοιο τους. Από τότε που είχε ξεκινήσει η διαδικασία εκκένωσης, πολλοί είχαν προσπαθήσει να τον πείσουν να φύγει απ' τους πρώτους. Είχε συμφωνηθεί ακό-

μα, οι ομάδες που πήγαιναν δυτικά και ανατολικά, για να μη διαταραχτούν οι εκεί πολιτισμοί, να μην πάρουν μαζί τους τη μαγνητική τεχνολογία, παρά μόνο χρήματα και πολύτιμους λίθους, ώστε όσο γινόταν πιο ανώδυνα να χαθούν μέσα στους γηγενείς πολιτισμούς. Οι φιγούρες τους θα ξεχώριζαν, αλλά οι υπόλοιποι άνθρωποι γρήγορα θα ξεχνούσαν. Όμως το ότι αυτός καθυστερούσε την πορεία προς τα άλλα άστρα του γαλαξία, αυτό ήταν αδιανόητο σε πολλούς.

«Μπορείς να πηγαίνεις», είπε στον αγγελιοφόρο και βγήκε από την αίθουσα.

Έπρεπε να πάει στην Βιβλιοθήκη. Ήθελε να πάρει μερικά βιβλία, από τα πιο παλιά, που παρόλο που τα είχαν περάσει στις ηλεκτρονικές τους βιβλιοθήκες, τα ήθελε και σε χάρτινη μορφή.

Προχώρησε προς το θόλο της βιβλιοθήκης με σταθερά βήματα. Ήταν ο τελευταίος από τους θεωρητικούς της Κυβερνητικής επιστήμης που είχε απομείνει στον τομέα του. Ο επιστημονικός κόσμος πάντως είχε εγκαταλείψει πρώτος την ήπειρο της Ατλαντίδος. Πήγαν όπως έλεγαν, να προετοιμάσουν την υποδοχή του πληθυσμού στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Από αυτό καταλάβαινε κάποιος πως δεν είχαν εμπιστοσύνη ούτε στις δικές τους μετρήσεις. Οι φιλοσοφούντες ακολούθησαν αμέσως μετά, θέλοντας να εξασφαλίσουν τη συνέχεια της κουλτούρας.

Ποιάς κουλτούρας; αναρωτήθηκε.

Οι διοικητικοί είχαν χωριστεί στα δύο. Οι μεγάλοβαθμοί έφυγαν χωρίς κανένας να καταλάβει πώς ή πότε. Οι μικροί είχαν μείνει να συντονίσουν τη μετακίνηση παίρνοντας υποτίθεται οδηγίες απ' τους άλλους μέσω των προηγμένων τηλεπικοινωνιών. Μέχρι τα χαράματα πάντως όλοι θα είχαν φύγει. Με τα υπόλοιπα ζωντανά όντα της ηπείρου κανένας δεν είχε ασχοληθεί. Όπως πάντα, τον κεντρικό ρόλο στη σκηνή έπαιζαν οι άνθρωποι.

Μπήκε αθόρυβα στο Θόλο της Βιβλιοθήκης και προχώρησε στο τμήμα σπάνιων δειγμάτων και παπύρων. Το θολωτό αυτό κτίριο ήταν απ' τα πρώτα που είχαν εγκαταλειφθεί. Τα περιεχόμενα των εκθεμάτων είχαν προ πολλού περάσει στις ηλεκτρονικές βιβλιοθήκες και από την στιγμή που η μετακίνηση των ιδίων των εκθεμάτων ήταν αδύνατη, οι άνθρωποι εγκατέλειψαν τον χώρο με ελαφριά την καρδιά τους.

Προχώρησε στο μακρύ διάδρομο και μπήκε σ' έναν πιο μικρό χώρο, όπου στην μέση υπήρχε μια μικρή προσθήκη με ανοιγμένα μερικά δερματόδετα βιβλία. Όλοι οι εκτός Ατλαντίδας άνθρωποι αγνοούσαν την τεχνική της κατασκευής βιβλίων με αποτέλεσμα οι βιβλιοθήκες τους να είναι κυρίως γεμάτες με περγαμηνές. Αν κάποιος απ' αυτούς

προσκαλείτο να μείνει στην Ατλαντίδα, δεν ξαναέφευγε κι έτσι τα καλά κρυμμένα μυστικά της ηπείρου αυτής έμεναν κυριολεκτικά απρόσιτα στην ανθρώπινη γνώση του υπόλοιπου πλανήτη.

Άνοιξε την προσθήκη, πήρε τρία μικρά βιβλία, και κατόπιν, με βαριά βήματα βγήκε απ' το κτίριο. Έπρεπε να πάει στο κατάλυμά του και να τακτοποιήσει την αναχώρησή του. Είχε ακόμα λίγες ώρες έως την καταστροφή της ηπείρου. Η βύθιση της Ατλαντίδας δεν ήταν το θέαμα που τον ενδιέφερε να παρακολουθήσει. Ούτως ή άλλως, τα καταγραφικά μηχανήματα θα έστελναν μέχρι και την τελευταία στιγμή τις πληροφορίες που χρειαζόντουσαν για την εικονική παρουσίαση της καταστροφής. Αυτός ήθελε μόνο να προλάβει να δει τον ήλιο ν' ανατέλλει. Αυτό το υπέροχο θέαμα του ήλιου που έβγαινε μέσα απ' τη θάλασσα, πουθενά δεν το είχαν. Και μόνο γι' αυτό άξιζε κανείς να ζει στην Ατλαντίδα κι αυτό ήταν κάτι που θα του έλειπε.

Περπάτησε μερικά μέτρα από την έξοδο του Θόλου της Βιβλιοθήκης και σταμάτησε. Γύρισε και κοίταξε το κτίριο θέλοντας να κλείσει σ' αυτή τη ματιά όλα τα ωραία που είχε βιώσει σ' αυτό το χώρο. Έστρεψε το βλέμμα μπροστά αποφασισμένος να μην ξανακοιτάξει πίσω. Άρχισε να περπατά αργά για το κατάλυμά του. Η Κασσάνδρα, η γυναίκα του, ήταν εκεί και περίμενε αν και της είχε ζητήσει να φύγει από νωρίς χωρίς να τον περιμένει. Είχε φροντίσει ο ίδιος να της κλείσει θέση από την πρώτη πτήση του αεροπλοίου για το διαστημόπλοιο ώστε να τακτοποιήσει τον χώρο που θα περνούσαν τα επόμενα χρόνια τους, αλλά τελικά στάθηκε αδύνατο να την μεταπείσει. Θα έμενε μαζί του μέχρι να φύγουν την τελευταία στιγμή.

Σήμερα, ήταν η πρώτη φορά που όλη η περιοχή που ήταν το σπίτι του θα ήταν άδεια. Ήταν όμως βέβαιος πως τουλάχιστον στο δικό του σπίτι, το φαγητό του θα τον περίμενε όπως και κάθε άλλη ημέρα. Περπατούσε, λοιπόν, αργά και συλλογιζόταν. Μήπως έκανε λάθος που δεν είχαν φύγει από την πρώτη στιγμή; Ήταν απαραίτητοι αυτού του είδους οι συναισθηματισμοί; Του είχε περάσει κι αυτή η σκέψη και του έκανε εντύπωση γιατί ξαναβγήκε αυτή τη στιγμή στην επιφάνεια. Όταν είχε αρνηθεί πριν από είκοσι χρόνια την αναζωογόνηση, είχε θέσει πάλι τα ίδια ερωτήματα στον εαυτό του. Και είχε απαντήσει τότε ότι το παιχνίδι με την παραβίαση της φύσης έπρεπε να σταματήσει. Η δυνατότητα μιας υπέρμετρα μακρόχρονης ζωής δεν ήταν λύση στο πρόβλημα της ολοκλήρωσης. Τουλάχιστον, αυτό πίστευε τότε. Ήθελε τον αγώνα δίπλα στις δυσκολίες. Ολόκληρος ο κόσμος πάλευε μ' άλλους όρους. Γιατί αυτοί, οι Ατλάντιοι, να έχουν το προνόμιο ν' αλλάζουν τους όρους σύμφωνα με τις επιθυμίες τους; Και τί είχαν καταφέ-

ρει; Μια ζωή γεμάτη απολαύσεις. Ίσως οι νέες γενιές των Ατλάντιων, μακριά από το χώρο που τους φιλοξενούσε τόσα χρόνια, να μπορούσαν να επιδείξουν στο μέλλον μεγαλύτερη ευθύνη για την πορεία τους και να σεβαστούν περισσότερο απ' αυτούς το περιβάλλον που θα τους φιλοξενούσε.

Γιατί, όμως, τώρα τον είχαν κατακλύσει τέτοια ερωτήματα που ήταν στενά δεμένα με την πορεία του φυσικού περιβάλλοντος; Η ζωή του πάντα ήταν απλή, δε συμμετείχε σε πράξεις που κακοποιούσαν την ψυχή και στερούσαν την ανάπτυξη του πνεύματος. Ο δικός του νόμος ζωής ήταν η ελευθερία σκέψης και η δικαιοσύνη.

Σήκωσε το κεφάλι και είδε κάποιο αερόπλοιο να φεύγει ανατολικά. Ύψωσε το χέρι του και το άφησε απλωμένο.

«Καλό ταξίδι», ψέλλισε και δεν καταλάβαινε εκείνη την στιγμή σε ποιόν έδινε αυτήν του την ευχή.

Το σπίτι του φάνηκε στην άκρη του δρόμου. Ήρθε και η τελευταία ημέρα, σκέφτηκε και συνέχισε να προχωράει. Έφτασε στην αυλόπορτα, πέρασε το μικρό θολωτό τόξο που χώριζε τον κήπο απ' τον δρόμο και κατευθύνθηκε προς την πόρτα του σπιτιού. Ήταν ανοιχτή. Η γυναίκα του φρόντιζε τον κήπο της σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Προχώρησε προς το μέρος της και άνοιξε τα χέρια του σαν να την καλωσόριζε. Την αγκάλιασε με τρυφερότητα.

«Το τραπέζι είναι έτοιμο», του είπε. «Έχω στρώσει έξω στη ανατολική βεράντα, που σου αρέσει».

Ο άντρας προχώρησε στο κυρίως σπίτι και χάθηκε κάπου στα ενδότερα. Ακούστηκε νερό να τρέχει και λίγο μετά εμφανίστηκε πάλι, μόνο που τώρα ήταν ξυπόλητος και φορούσε μια άσπρη κελεμπία.

«Δεν βρήκα τίποτα άλλο να φορέσω, Υποθέτω πως έστειλες τα ρούχα μας στο διαστημόπλοιο».

«Λυπάμαι, αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Εξάλλου ήταν δική σου επιλογή να μην έχουμε πολλά ρούχα».

«Μαζί μ' άλλες επιλογές, αλλά δεν νομίζω να σε πειράζει!»

«Εμένα; Γιατί να με πειράζει;»

Δεν της απάντησε. Το σταμάτημα της αναζωογόνησης ήταν κοινή τους απόφαση και μάλιστα η ίδια δεν πολύ ήθελε αυτήν την τελευταία του επιλογή για επιβίωση στο διάστημα, αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Ο άντρας της ήταν ένας από τους επτά του διευθυντηρίου της φυλής τους. Έπρεπε να φύγουν μαζί. Του έκανε νόημα να την ακολουθήσει και προχώρησε πρώτη προς την ανατολική βεράντα. Έβγαλε κι αυτή τα σανδάλια της και τ' άφησε δίπλα στην πόρτα, και μένοντας με τον κοντό χιτώνα της πήγε στο τραπέζι.

Το γεύμα ήταν λιτό. Λίγα λαχανικά, ξηροί καρποί και φρούτα. Ένα ωραίο κρασί συνόδευε το γεύμα τους. Ο άντρας χαμογέλασε βλέποντας το βάζο με τα λουλούδια στο τραπέζι.

Αποχαιρετιστήριο γεύμα! σκέφτηκε αλλά προτίμησε να μην μιλήσει.

Τα τελευταία αεροπλάνια, έφευγαν για την Ανατολή. Τα ηλιακά τους φτερά γυάλιζαν από τις ακτίνες του ήλιου που έριχνε επάνω τους καθώς πετούσαν σε χαμηλό ύψος πάνω από την πόλη της Ατλαντίδας λίγο πριν καθούν στον ορίζοντα της δύσης. Οι λίγοι κάτοικοι που είχαν απομείνει, απολάμβαναν με κάποιο τρόπο τις τελευταίες τους ώρες στον τόπο τους. Ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα. Οι επιβάτες για το τελευταίο ταξίδι προς το δορυφόρο είχαν ήδη επιβιβαστεί και περίμεναν στις καμπίνες τους την ώρα της αναχώρησης. Βρίσκονταν όλοι τους από νωρίς το πρωί στη θέση τους. Δε διακινδύνευαν να μείνουν πίσω. Έπρεπε ούτως ή άλλως μέχρι τα χαράματα να έχουν όλοι επιβιβαστεί. Η ώρα του απόπλου ήταν στις οκτώ το πρωί, ήταν οκτώ το βράδυ και όλοι ήταν ήδη εκεί, προξενώντας προβλήματα με τη βιασύνη τους.

Ο Ιάσοντας σηκώθηκε απ' το τραπέζι και προχώρησε στην άκρη του κήπου. Κάθισε στο πέτρινο παγκάκι κοιτώντας τη θάλασσα που απλωνόταν πολλά μέτρα κάτω από τα πόδια του. Το δώρο της φύσης ήταν η ανατολή ενός ολόγιου φεγγαριού που θα έβγαινε σε λίγο.

Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα πέρα απ' αυτά που έβλεπε. Φανταζόταν ότι αυτή η ώρα θα ήταν μια ώρα γεμάτη ένταση. Δεν ένιωθε όμως το παραμικρό. Ήταν λες και μυαλό και καρδιά είχαν σταματήσει κι είχαν δώσει τη θέση τους στις πέντε του αισθήσεις. Έβλεπε κι άκουγε. Μύριζε κι αισθανόταν. Το αεράκι που τον χάιδευε, δεν έφερνε πια κανένα μήνυμα. Απλώς τον χάιδευε, όπως όλες τις άλλες ημέρες. Τα πουλιά πέταγαν όπως πάντα, αν και συνειδητοποίησε πως κατά διαστήματα μεγάλες ομάδες απ' αυτά πετούσαν ανατολικά σαν κάτι να ήξεραν. Η Κασσάνδρα πήγε μετά από λίγο κοντά του και στάθηκε στην άκρη στο παγκάκι. Γύρισε και την κοίταξε. Χαμογέλασε και με το χέρι του χτύπησε το παγκάκι δίπλα του σαν να της έλεγε να πάει πιο κοντά.

Η ώρα πέραγε χωρίς να μιλάνε.

«Πιστεύεις ότι κάναμε καλά που φεύγουμε για τ' αστέρια;» τον ρώτησε με μια ηρεμία που ακόμα κι αυτόν τον ξάφνιασε ευχάριστα.

«Ναι Κασσάνδρα, πιστεύω ότι κάναμε καλά. Μη με ρωτήσεις όμως τίποτα άλλο, γιατί νιώθω ότι όλα μέσα μου έχουν πάρει κίνηση και φοβάμαι ότι έτσι και κουνηθώ, απλώς να κουνηθώ, θα αδειάσει το

μυαλό μου».

«Εε, και; Το μυαλό πρέπει ν' αδειάζει κατά καιρούς, ώστε άλλες σκέψεις να βρίσκουν καταφύγιο».

Ο άντρας ήξερε πως δε θα έβρισκε άκρη μαζί της. Χαμογέλασε με την απλότητα που η γυναίκα του έλεγε τις μεγαλύτερες αλήθειες.

«Δε φτιάχνεις ένα φλιτζάνι χαμομήλι;» της ζήτησε. «Νομίζω ότι το χρειαζόμαστε και οι δύο. Σε λίγο, βγαίνει το φεγγάρι και μια γουλιά χαμομήλι είναι καλό συμπλήρωμα».

Ήθελε να μείνει για λίγο μόνος, προκειμένου να καταλάβει εάν αυτό που μόλις του είπε, του συνέβαινε ήδη ή ήταν στα πρόθυρα του να γίνει.

Η γυναίκα έφυγε αθόρυβα για την κουζίνα. Έμεινε μόνος του. Ένιωσε ότι εξακολουθούσε να μην μπορεί να σκεφτεί τίποτα. Ό,τι ήταν να γίνει, είχε γίνει. Ήταν άνθρωπος της δράσης. Η βιοθεωρία του ήταν συμπλήρωμα της ταυτότητάς του, αλλά δεν αποτελούσε το κύριο χαρακτηριστικό του. Ή μήπως τα πράγματα είναι ανάποδα;

«Σταμάτα αυτό το νοητικό παιχνίδι, γιατί είναι αμαρτία αυτές τις τελευταίες ώρες να τις περνάς με τόσο ανόητες σκέψεις», είπε στον εαυτό του.

Άκουσε τα βήματά της να πλησιάζουν. Κρατούσε έναν ασημένιο δίσκο με δύο κρυστάλλινες κούπες.

Την ανατολή του φεγγαριού την υποδέχτηκαν με απόλυτη σιωπή. Το ασημένιο του φως λες κι είχε ξεφυτρώσει απ' τον ωκεανό. Ο άντρας ανατρίχιασε. Η Κασσάνδρα τον είδε και σηκώθηκε. Πήγε στο σπίτι κι ελπίστρεψε μ' ένα μανδύα. Τον σκέπασε και κάθισε πάλι κοντά του.

Πέρασε μια ώρα ακόμα με τους δυο τους καθισμένους δίπλα δίπλα να βλέπουν προς την ανατολή το φεγγάρι που ανέβαινε γρήγορα.

«Έχεις τίποτα άλλο να μαζέψεις;» τον ρώτησε η Κασσάνδρα.

«Θέλω να βάλω ακόμα κάποια βιβλία στην κάψουλα».

«Δες να μην καταστραφεί;»

«Δεν λέω τίποτα. Στην πραγματικότητα δεν ξέρω αλλά θέλω να πιστεύω πως ίσως να γλυτώσει».

«Θα την βρουν;»

«Ίσως κάποτε να την βρουν. Έχει σημασία;»

Δεν του απάντησε. Προχώρησε προς το γραφείο του και στάθηκε μπροστά στην μεταλλική κάψουλα που ήταν ανοικτή. Ήταν γεμάτη με βιβλία και παπύρους. Υπήρχαν ακόμα και μερικά πήλινα αγαλματίδια. Έβγαλε τα σκουλαρίκια που φορούσε και αφού τα δίπλωσε σ' ένα μεταξωτό μαντήλι τα απόθεσε σε μια γωνιά της κάψουλας.

«Γιατί το έκανες αυτό;» την ρώτησε με απορία γιατί ήξερε πως τα σκουλαρίκια αυτά τ' αγαπούσε ιδιαίτερα.

«Αν βρεθεί ποτέ η κάψουλά σου, να καταλάβουν αυτοί που θα την ανοίξουν ότι αυτός που την συσκεύασε δεν ήταν κάποιος βιβλιοσκώληκας αλλά ότι είχε και κάποια αισθητική».

Ο άντρας χαμογέλασε, έβαλε τα δυο από τα τρία βιβλία που είχε φέρει από την βιβλιοθήκη μέσα κι έκλεισε το καπάκι. Πάτησε ένα κουμπί κι αμέσως ακούστηκε ο ήχος απ' τον αέρα που έβγαινε από μέσα ενώ κάποιο φωτάκι στην κλειδαριά έδειξε ότι όλα είχαν πάρει τον δρόμο τους. Εκτός των άλλων και μια περίεργη δόνηση έβγαινε από την κάψουλα που της έδινε μια λειτουργία σαν ραδιοφάρου.

«Αυτό το τελευταίο γιατί χρειάζεται;» τον ρώτησε η γυναίκα του.

«Θέλω να είναι ανιχνεύσιμη. Ποτέ δεν ξέρεις!» της απάντησε και ξεκίνησε να βγει από το δωμάτιο. «Θα ξαπλώσω στην βεράντα. Θέλω να είμαι εκεί στην ανατολή».

«Πήγαινε κι έρχομαι κι εγώ», του είπε και τράβηξε προς το δωμάτιό της.

Λίγο αργότερα, κρατώντας ένα ελαφρύ σκέπασμα, κάθισε δίπλα του, μισοξάπλωσε στην αγκαλιά του κι άπλωσε το παπλωματάκι για να σκεπαστούν.

Λαγοκοιμήθηκαν ή έτσι του φάνηκε όταν άκουσε την φωνή της να του λέει,

«Ο ήλιος μόλις ανέτειλε».

Άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε τον ήλιο που μόλις είχε σκάσει, χαμογέλασε, γύρισε το βλέμμα του επάνω της και της είπε: «Πότε πέρασε η ώρα!»

Σηκώθηκε και παίρνοντάς την από το χέρι μπήκε στο σπίτι. Φόρεσαν τις φόρμες τους και έφυγαν για το πλάτωμα που τους περίμενε το αερόπλοιο. Ήταν οι τελευταίοι που μπήκαν. Μόλις μπήκαν μέσα, η πόρτα έκλεισε πίσω τους και οι μηχανές πήραν μπροστά.

Λίγο αργότερα και ενώ τα πρώτα νερά κάτω είχαν αρχίσει να κατακλύζουν την Ατλαντίδα επιβιβαζόντουσαν στο διαστημόπλοιο που αμέσως ξεκίνησε για το ταξίδι του.

Οι περισσότεροι βρισκόντουσαν ήδη στους κρουονικούς τους θαλάμους όταν ακούστηκε η σειρήνα του συναγερμού που τους ζητούσε να τους ενεργοποιήσουν αμέσως. Ο Ιάσοντας έφυγε τρέχοντας για την γέφυρα. Εκεί ήταν μόνο πέντε άτομα με τον κυβερνήτη να προσπαθεί να ενεργοποιήσει μια συσκευή.

«Τί έγινε;» ρώτησε με αγωνία.

«Υπάρχει μια πολύ έντονη ταλάντωση κι ο κεντρικός υπολογιστής πρέπει να κάνει επανεκκίνηση. Επειδή όμως θα σταματήσουν τα συστήματα υποστήριξης ζωής, πρέπει όλοι μας να μπούμε στους θαλάμους».

Ο κυβερνήτης πάτησε ένα κουμπί και μια συσκευή άρχισε να μετράει αντίστροφα. Έκανε νόημα σ' όλους να τον ακολουθήσουν και βγήκε απ' την γέφυρα.

Λίγο αργότερα και ενώ το διαστημόπλοιο έφευγε με ταχύτητα μακριά από την Γη, ο κεντρικός υπολογιστής πήρε την διακυβέρνηση του σκάφους υπό τον έλεγχό του. Ο μετρητής είχε φτάσει στο δέκα και κατέβαινε. Στο μηδέν όλα σταμάτησαν για μερικά δευτερόλεπτα. Το διαστημόπλοιο ένοιωσε ένα τρομερό ταρακούνημα κι αμέσως σταμάτησε την ξέφρενη πορεία του μακριά από την Γη.

Οι θάλαμοι στην αίθουσα δίπλα στην γέφυρα ενεργοποιήθηκαν και τα καλύμματά τους άνοιξαν. Ο κυβερνήτης με τους υπόλοιπους βγήκαν από μέσα. Ο Ιάσοντας κοίταξε το ψηφιακό ρολόι πάνω απ' την πόρτα. Έδειχνε δυο λεπτά και μερικά δευτερόλεπτα ενώ όλες οι άλλες μετρήσεις ήταν στο μηδέν.

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε τον κυβερνήτη «και τί ώρα είναι ακριβώς;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα», του απάντησε εκείνος και κοιτώντας έξω από το παράθυρο της γέφυρας συμπλήρωσε, «Μάλλον όμως βρισκόμαστε πάνω απ' την Γη. Θα έλεγα πιο χαμηλά από εκεί που βρισκόμασταν, μόνο που η Ατλαντίδα δεν υπάρχει από κάτω μας».

«Αποκλείεται!» του απάντησε.

«Κι όμως Ιάσωνα. Είμαι βέβαιος ότι αυτή είναι η Γη. Θα την γνώριζα όπου και να την έβλεπα».

«Αποκλείεται δηλαδή να συμβαίνει κάτι άλλο; Εδώ καταποντίστηκε μια ήπειρος!»

«Τίποτα δεν αποκλείεται αλλά αν βάλεις σ' αυτό που βλέπουμε και την απουσία όλων των ραδιοσημάτων απ' τα σημεία που λειτουργούσαν σαν σταθμοί αναμετάδοσης έξω από την Ατλαντίδα, που θα έπρεπε λογικά να φαινόντουσαν στις οθόνες μας μια τέτοια στιγμή...»

«Δηλαδή τί λες να έγινε;»

«Περισσότερο διαισθάνομαι παρά μπορώ να το αποδείξω αλλά θα έλεγα ότι έγινε κάποιο χρονικό άλμα».

«Και τί κάνουμε;»

«Θα πρότεινα να ξυπνήσουμε και τους άλλους και να δούμε».

«Έχουμε ενδείξεις απ' τους θαλάμους τους;»

Ο κυβερνήτης χειρίστηκε μια συσκευή που βρισκόταν μπροστά του

και γυρνώντας του απάντησε με μια σχετικά ήρεμη έκφραση που τουλάχιστον έδειχνε ανακούφιση,

«Δεν έχω καμία ένδειξη για ελαττωματική λειτουργία των κρυογονικών θαλάμων παρόλο που μου κάνει εντύπωση ότι δεν υπάρχουν ιστορικά στοιχεία. Όλα τα άλλα αρχεία δείχνουν να είναι εντάξει με εξαίρεση τα ρολόγια που δείχνουν να έχουν μηδενίσει. Όλοι είμαστε καλά στην υγεία μας σύμφωνα με τον ιατρικό υπολογιστή αν και φαίνεται ότι κάποιες ενδείξεις είναι κάπως παράταιρες. Δείχνουν να έχουν μια χρονική καθυστέρηση που δεν εξηγείται. Θα ζητήσω απ' τους πρεσβύτερους να έρθουν στην κεντρική αίθουσα σε δυο ώρες. Δεν ξέρω μόνο τι να τους πω. Καμιά ιδέα;»

«Όπως το είπες, καμία ιδέα!»

«Και γιατί σε δυο ώρες;»

«Μήπως και μας δώσει κάποια απάντηση ο κεντρικός υπολογιστής που να δικαιολογεί αυτά που βλέπουμε», του απάντησε ο Νέστωρας κι άρχισε να πληκτρολογεί διάφορες εντολές.

Οι απαντήσεις σχεδόν αμέσως άρχισαν να εμφανίζονται στις οθόνες μπροστά στους δυο άντρες. Κάθε γραμμή όμως που γραφόταν, τόσο και περισσότερο τα πρόσωπά τους σκοτεινίαζαν.

Σε δύο ώρες, στην κεντρική αίθουσα, τριάντα οκτώ άτομα, κατά τέσσερα λιγότερα από το κανονικό, οι εκπρόσωποι δηλαδή του συνόλου των επιβαινόντων, βρισκόντουσαν καθισμένα περιμετρικά και περίμεναν το πλήρωμα της γέφυρας να τους ενημερώσει για ό,τι είχε γίνει. Η Κασσάνδρα καθόταν δίπλα στην Νιόβη, την σύντροφο του Νέστωρα που ήταν αυτός που εκτελούσε χρέη κυβερνήτη. Μιλούσαν ψιθυριστά έχοντας καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν χρειαζόντουσαν πολλά για να καταλάβει ακόμα και ο πιο αδαής ότι ο πλανήτης που στεκόταν στα πόδια τους ήταν η Γη που λίγο πριν και σαν τελευταία εικόνα είχαν δει ν' απομακρύνεται με ταχύτητα από κοντά τους.

Ο Νέστωρας πήρε την θέση του στο πόντιο και χωρίς περιστροφές άρχισε να τους λέει,

«Για να σας προλάβω, δεν ξέρω απολύτως τίποτα. Και όταν λέω τίποτα, εννοώ πως δεν έχω καμία απάντηση γιατί βρισκόμαστε εδώ κι όχι στο δρόμο μας για το διάστημα. Τα ρολόγια του σκάφους έχουν μηδενιστεί κι επομένως δεν γνωρίζουμε σε ποια χρονολογία έχουμε βρεθεί. Έχω αναθέσει στον υπολογιστή να μας απαντήσει τουλάχιστον σ' αυτά τα ερωτήματα καθώς και στο αν είμαστε σε θέση να φύγουμε για το διάστημα. Το καλό είναι πως είμαστε όλοι καλά. Υπάρχουν βέβαια κάποιες ενδείξεις από τέσσερεις θαλάμους που έχουν κά-

ποια καθυστέρηση στις διαδικασίες ενεργοποίησής τους αλλά θέλω να πιστεώω πως αυτό δεν είναι πρόβλημα. Τουλάχιστον αυτό λένε οι ενδείξεις του υπολογιστή. Ερωτήσεις;»

Η Κασσάνδρα σήκωσε το χέρι της ζητώντας τον λόγο.

«Λέγε Κασσάνδρα, δεν χρειάζονται τυπικότητες».

«Ο υπολογιστής δεν μπορεί να βρει την χρονολογία από την θέση των υπολοίπων άστρων; Αυτό μου φαίνεται περίεργο».

«Έχεις δίκιο αλλά το παράξενο βρίσκεται στο ότι δεν υπάρχει καμιά παρατήρηση που να μπορεί να μας δώσει έστω και το παραμικρό χρονικό στίγμα. Είναι λες και τα πάντα βρίσκονται σε διαφορετικές θέσεις».

«Οι δικοί μας πλανήτες;» συνέχισε η Κασσάνδρα μη θέλοντας να αποδεχθεί ότι δεν υπήρχε ούτε ένα σημείο αναφοράς.

Ο Ιάσωνας χαμογέλασε. Ξέροντας την γυναίκα του καταλάβαινε ότι δεν θα σταματούσε αν δεν εξαντλούσε όλα τα περιθώρια.

«Η πρώτη παρατήρηση είναι ότι οι πλανήτες είναι οι ίδιοι μόνο που κινούνται ακριβώς αντίθετα. Η περιστροφή από δεξιόστροφη δείχνει ότι είναι αριστερόστροφη», της είπε ο Ιάσωνας παρεμβαίνοντας στην συζήτησή της με τον Νέστωρα.

«Αστειεύεσαι;» τον ρώτησε ενώ συνοφρυώθηκε.

«Καθόλου», απάντησε ο Ιάσωνας απευθυνόμενος προς όλους. «Πρέπει να πάρουμε μια απόφαση για το που θα πάμε. Προς το παρών το να συνεχίσουμε το ταξίδι μας δείχνει αδύνατο. Η χαρτογράφηση του διαστήματος θα πάρει καιρό».

«Το να μείνουμε σε τροχιά;» ακούστηκε μια φωνή.

«Εσύ ρώτησες Αντίνοε;» ακούστηκε να ρωτάει ο Ιάσωνας.

«Ναι φίλε μου, εγώ», ήταν η απάντηση του άντρα.

«Καλά σε κατάλαβα. Λοιπόν αυτό ακριβώς είναι το θέμα μας. Με άγνωστο τον απαραίτητο χρονικό ορίζοντα, ίσως να μην είναι η καλύτερη απόφαση».

«Μα το διαστημόπλοιο δεν μπορεί να προσγειωθεί», ακούστηκε μια άλλη φωνή.

«Αυτό δεν είναι αλήθεια αλλά ούτε και ψέμα. Κινδυνεύει αν προσγειωθεί να μείνει για πάντα κάτω. Μπορούμε όμως να το ψάξουμε το θέμα περισσότερο και βλέποντας και κάνοντας», συμπλήρωσε ο Ιάσωνας.

«Ο Νέστορας τί λέει πάνω σ' αυτό;» ξαναρώτησε ο Αντίνοος.

Ο Ιάσωνας έδειξε τον κυβερνήτη με το χέρι του σαν να του έδινε τον λόγο.

«Αν επαληθευτούν τα στοιχεία, η δική μου πρόταση θα είναι να

κατεβούμε όλοι με τις ακάτους, ν' απογυμνώσουμε όσο γίνεται το διαστημόπλοιο και να το βάλουμε σε περιφορά με πλήρωμα ασφαλείας που θ' αλλάζει κάθε εξάμηνο. Όμως με ζορίσατε πολύ και η πρόταση είναι απλά μια πρώτη σκέψη», είπε με φανερό άγχος ο Νέστορας.

«Κατανοητό», συμπλήρωσε η Κασσάνδρα. «Πότε θα έχουμε κάποιο σίγουρο δεδομένο;»

«Δεν γνωρίζω. Φοβάμαι πως πρέπει να είμαστε έτοιμοι ανά πάσα στιγμή. Πάντως για πλήρη εικόνα θα χρειαστούμε το λιγότερο σαράντα οκτώ ώρες. Θέλει κάποιος να ρωτήσει κάτι άλλο;»

«Η απόφαση θα ληφθεί με ψηφοφορία;»

«Ναι Κασσάνδρα. Αλλά μήπως είδε κανένας κάποιον απ' αυτούς που λείπουν;»

«Δεν πρέπει πρώτα να δούμε ποιοί λείπουν;» ρώτησε με κάπως ειρωνικό τρόπο πάλι η Κασσάνδρα. «Όμως, τί λένε τα όργανα της γέφυρας; Είναι καλά;»

«Δεν δείχνουν κάτι το περίεργο. Αν και ακόμα δεν έχουμε τον κατάλογο με τα ονόματα. Ξέρουμε μόνο κάποιους αριθμούς που δεν τους έχουμε αντιστοιχίσει. Υπάρχει πάντως μια μικρή καθυστέρηση στην ενημέρωση των βιολογικών στοιχείων αλλά αυτό ισχύει για όλους. Μήπως πήγαν κάπου κι έχουν εγκλωβιστεί;»

«Με μια πρώτη ματιά Νέστορα μπορώ να σου πω εγώ ποιοί λείπουν. Έπρεπε εδώ να είμαστε σαράντα δύο και προηγουμένως που μέτρησα είδα ότι είμαστε τριάντα οκτώ».

«Έχεις δίκιο βρε Κασσάνδρα», της απάντησε χαμογελώντας ο Νέστορας. «Με τους υπολογιστές έχουμε ξεχάσει να σκεπτόμαστε τις απλές λύσεις. Για έλεγξε ποιοί λείπουν».

Η Κασσάνδρα άρχισε να περπατάει ανάμεσα, να ρωτάει κάποιους και πολύ σύντομα γύρισε και είπε στον Νέστορα που κι αυτός προσπαθούσε να βγάλει κάποιο συμπέρασμα.

«Δείπουν η Αριάδνη, η Γοργώ, η Δητώ και ο Αρτέμων».

«Θα βάλω να κοιτάξουν μήπως κι έχουν κάπου εγκλωβιστεί», πρόσθεσε ο Ιάσοντας. «Για τους άλλους ξέρουμε κάτι;»

«Όχι ακόμα», είπε ο Νέστορας.

«Θα κάνω προσωπική καταγραφή αλλά ανεξάρτητα απ' αυτό πρέπει να προχωρήσουμε στα υπόλοιπα», συμπλήρωσε ο Ιάσοντας. «Ποτέ δεν ξέρεις πως θ' αντιδράσει ο υπολογιστής του διαστημόπλοιου».

«Έχεις δίκιο», είπε χαμηλόφωνα ο Νέστορας.

Κανένας άλλος δεν μίλησε ή ζήτησε τον λόγο.

«Λοιπόν, θα σας ενημερώνω με τα ευρήματα και σας παρακαλώ να κρατήσετε σε ηρεμία τις οικογένειές σας. Είμαστε πάνω από τριακό-

σιες οικογένειες και πρέπει να διατηρηθεί η συνοχή μας. Η τύχη μας είναι κοινή και δυστυχώς το μέλλον δείχνει αβέβαιο», είτε με βαριά φωνή ο Νέστορας και σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του. Προχώρησε και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο κοιτώντας την Γη.

Η Νιόβη τον πλησίασε και στάθηκε δίπλα του. Τον αγκάλιασε από την μέση και τον ρώτησε,

«Πού λες να κατεβούμε;»

«Θα έλεγα βόρεια απ' το Γιβραλτάρ, κάπου χαμηλά στην Ιβηρική χερσόνησο».

«Και γιατί εκεί ειδικά;»

«Θέλω να είμαστε κοντά στο σημείο που εξαφανίστηκε στα νερά η Ατλαντίδα», ήταν η απάντησή του.

«Ήταν το πρώτο πράγμα που κοίταξα μόλις ξυπνήσαμε αλλά δεν είδα τίποτα».

«Έχεις δίκιο καλή μου. Ο χάρτης της περιοχής είναι ακριβώς ο ίδιος με μοναδική εξαίρεση την Ατλαντίδα. Είναι σαν ο καλός Θεός να την έσβησε απ' τον χάρτη».

Η Νιόβη προτίμησε να μην του απαντήσει. Οι διαφορές τους πάνω στα θεολογικά δρώμενα ήταν γνωστές σ' όλες τις οικογένειες της φυλής τους.

Η ώρα περνούσε κι έπρεπε να παρθεί μια απόφαση και μάλιστα γρήγορα. Ακόμα κι αυτό το χρονικό διάστημα που χρειαζόντουσαν για μια πρώτη εικόνα, και που είχε ζητήσει ο Νέστορας για να γίνουν κάποιες πρώτες μετρήσεις, δεν περνούσε με τίποτα. Και το κακό ήταν πως όσο αργούσαν τόσο και περισσότερο επικρατούσαν θέσεις κι απόψεις για μια προσπάθεια διαφυγής προς κάποιον πλανήτη έξω από το Ηλιακό σύστημα.

Ο κυβερνήτης Νέστορας κάλεσε σε μυστική σύσκεψη τον Ιάσωνα και δυο άλλους ακόμα που άτυπα αποτελούσαν την γερουσία της φυλής τους προκειμένου να επανεξετάσουν τις διάφορες θέσεις και να κατέβουν στην σύσκεψη της ολομέλειας με μια ενιαία πρόταση.

«Πρέπει να πάρουμε το συντομότερο μια απόφαση. Κάτι δεν πάει καλά με τα συστήματα. Όλη η υπολογιστική δύναμη του σκάφους καταναλώνεται στο να βρεθεί λύση για το πώς θα κατεβούμε και δείχνει σαν ο υπολογιστής να θεωρεί αδύνατη την παραμονή του σκάφους σε τροχιά».

«Τότε γιατί μιλάμε για δυνατότητα διαφυγής σε εξωτερικούς πλανήτες;» ρώτησε με απορία ο Αντίνοος.

«Κανένας δεν μιλάει για κάτι τέτοιο. Αυτοί που το λένε δεν έχουν

όλα τα στοιχεία ή επιλέγουν να μην αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα της κατάστασης», του απάντησε με ζωγραφισμένη την απογοήτευση στο πρόσωπό του ο Νέστορας.

«Θεωρείς ότι ακόμα και χωρίς πλήρωμα, αποκλείεται να μείνει η ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ στο διάστημα έστω σαν μια διαστημική βάση;» τον ρώτησε αυτή την φορά ο Ιάσοντας.

«Εγώ δεν θεωρώ τίποτα σαν δεδομένο αλλά γνωρίζοντας τον τρόπο λειτουργίας του ηλεκτρονικού υπολογιστή και τους αλγόριθμους που τον κατευθύνουν, βλέπω ότι ρίχνει όλο και μεγαλύτερη υπολογιστή δύναμη στο να βρει τρόπο να κατεβάσει την ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ στην Γη».

«Το τελευταίο της ταξίδι θα είναι αυτό;» ξαναρώτησε ο Ιάσοντας.

«Δυστυχώς ναι. Απ' την στιγμή που θα προσγειωθεί κάτω, δεν θα μπορέσει να ξανασηκωθεί. Το πλοίο μας θα είναι κατάλληλο μόνο για κανιβαλισμό».

«Μισό λεπτό», τους διέκοψε ο Αντίνοος που παρακολουθούσε την μεταξύ τους συζήτηση χωρίς να επεμβαίνει. «Τί θα πει να κατεβάσει στην Γη; Δεν θα το αποφασίσουμε εμείς;»

«Πολύ φοβάμαι πως ο υπολογιστής του σκάφους έχει πάρει επάνω του το όλο θέμα».

«Ούτε το που θα κατέβουμε δεν μπορούμε να επιλέξουμε;» ρώτησε αυτήν την φορά ο Αλκιβιάδης.

«Του έδωσα αυτήν την πληροφορία, και αναφέρομαι στην πρόταση της Νιόβης, αλλά διαπίστωσα πως ίσα που έτρεξε μια υπορουτίνα για να την ελέγξει και την άφησε στην μπάντα. Έχει δημιουργήσει έναν κύκλο έρευνας που το κέντρο του μετακινείται σταδιακά όλο και πιο δυτικά».

«Γενικά δυτικά ή κάπου πιο συγκεκριμένα;» ρώτησε ο Ιάσοντας.

«Όχι, δυτικά στον Ατλαντικό. Υπάρχει ένα σύμπλεγμα νησιών πριν την Ήπειρο της Δύσης κι όλα δείχνουν ότι ετοιμάζεται για εκεί. Το περίεργο είναι πως ο κύκλος έρευνας έχει σαν κέντρο του την ανατολική πλευρά του μεγαλύτερου απ' τα νησιά. Θα έλεγα ότι ίσως να είναι ακριβώς στην ευθεία δυτικά-νότιο δυτικά απ' την Ατλαντίδα».

«Τί κάνουμε;» ρώτησε με απορία ο τέταρτος των παρισταμένων, ένας ηλικιωμένος που άκουγε στο όνομα Αλκιβιάδης.

«Το μόνο που μένει είναι...»

Δεν πρόλαβε ο Νέστορας να ολοκληρώσει την πρότασή του και οι κινητήρες του διαστημόπλοιου πήραν μπροστά. Ο συναγερμός άρχισε να χτυπάει κι από τα μεγάφωνα να ακούγονται οδηγίες σχετικά με το τι έπρεπε να κάνουν όλοι. Τους ζητήθηκε να μαζευτούν σε συγκεκριμένα σημεία και δόθηκαν οδηγίες να εξοπλιστούν οι ομάδες εκτάκτου

ανάγκης.

Ο Νέστορας κάθισε στην πολυθρόνα του κυβερνήτη και απευθύνθηκε στον υπολογιστή.

«Πρόβλεψη ασφαλούς προσεδάφισης».

«Η ασφάλεια είναι πολύ υψηλή. Αγγίζει το ενενήντα οκτώ τοις εκατό. Η ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ όμως κάνει το τελευταίο της ταξίδι. Δεν θα είναι σε θέση να απογειωθεί ξανά».

«Αυτό αποτελεί τελικό σου συμπέρασμα ή μπορεί να υπάρχει κι άλλη εξέλιξη στο όλο εγχείρημα;» ρώτησε ο Αλκιβιάδης που εντωμεταξύ είχε καθίσει σε μια από τις πολυθρόνες του πιλοτηρίου.

«Τελικό», του απάντησε ο υπολογιστής. «Η βάση του διαστημόπλοιου θα υποστεί ανεπανόρθωτες ρωγμές. Θα μπορέσετε όμως για όσο θελήσετε να το χρησιμοποιείτε σαν τόπο κατοικίας σας. Θα έχει ενέργεια και θα μπορεί να σας παρέχει περίθαλψη και τροφή απ' τα γεωπονικά του συστήματα. Να σας ζητήσω μόνο να επανδρώσετε τις τέσσερις ακάτους του σκάφους με τριάντα δύο άτομα, οκτώ σε κάθε άκατο».

«Και γιατί αυτό; Δεν μπορούν οι άκατοι να πετάξουν μόνες τους;» ρώτησε με απορία ο Νέστορας.

Ο υπολογιστής του απάντησε αμέσως.

«Μπορούν και θα το κάνουν. Ούτως ή άλλως η καταπακτή εξόδου τους από το κύριο σκάφος μετά την προσγείωση δεν θα είναι λειτουργική. Αναμένεται να καταστραφεί σε ποσοστό ογδόντα τοις εκατό. Παρόλο όμως που το ενδεχόμενο ολοκληρωτικής απώλειας του σκάφους είναι κάτω από πέντε τοις εκατό, αν αυτό συμβεί, τριάντα δυο άτομα θα μπορέσουν να αποτελέσουν την απαρχή μιας νέας οικογένειας ανθρώπων. Η επιλογή έχει γίνει με κριτήρια γενετικά. Χρειάζεται η έγκρισή σου για να ειδοποιηθούν. Θα πρότεινα να μην τους αναφερθεί ο λόγος της συγκεκριμένης επιλογής».

Στην οθόνη μπροστά στον Νέστορα εμφανίστηκε ένα σημείωμα που έπρεπε να υπογράψει ψηφιακά. Πάτησε το αντίστοιχο πλήκτρο και χαμογέλασε πικρά.

Μετά κι από αυτήν την δήλωση του υπολογιστή επικράτησε ησυχία. Ένα ψηφιακό ρολόι εμφανίστηκε σε μια οθόνη που άρχισε να μετράει ανάποδα τον χρόνο. Είχαν μέχρι την προσγείωση ακόμα μία ώρα και σαράντα πέντε λεπτά. Ο Ιάσοντας σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του και προχώρησε προς την έξοδο.

«Προτιμώ τέτοιες ώρες να είμαι με την Κασσάνδρα», είπε και χαμογέλασε πικρά.

«Συμφωνώ», του είπε ο Νέστορας. «Αν είναι μαζί της η Νιόβη, της

λες να έρθει στο πιλοτήριο; Αν και μάλλον θα προτιμήσει να μείνει με τα εγγόνια της».

Ο Ιάσοντας έφυγε για τον χώρο που ήξερε ότι θα εύρισκε την Κασσάνδρα. Ήταν στο δεύτερο επίπεδο, στην μεγάλη σάλα που έβλεπε δυτικά. Πλησίασε και κάθισε δίπλα της. Του έπιασε το χέρι και του χαμογέλασε.

«Τελικά δεν ξέρω γιατί, αλλά μάλλον η Γη μας ήθελε κοντά της».

«Δεν έχεις άδικο αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι αυτή είναι η Γη».

«Είτε είναι η Γη είτε η διδυμη αδελφή της, μικρή σημασία έχει. Λες να έχει κατοίκους;»

«Ούτε αυτό το ξέρω αλλά αν πιστέψω τις αναλύσεις του υπολογιστή, σύντομα θ' αποκτήσει αρκετούς. Θέλω να πιστεύω ότι και οι τέσσερις που αγνοούνται, θα είναι παρόντες στο προσκλητήριο στην Γη».

«Γιατί τόση βιασύνη όμως για να κατεβούμε; Δεν είχαμε συμφωνήσει να το συζητήσουμε όλοι οι πρεσβύτεροι;»

«Δεν ήταν απόφαση του Νέστορα. Ο υπολογιστής ήταν που βάρεσε συναγερμό κι έδωσε τις εντολές για αναγκαστική προσγείωση», είπε ο Ιάσοντας κι εκείνη την στιγμή θυμήθηκε την παράκληση του κυβερνήτη. «Ξέρεις που είναι η Νιόβη;» ρώτησε.

«Με τα εγγόνια της και την κόρη της. Γιατί ρωτάς;»

«Ο Νέστορας μου είπε να της ζητήσω να πάει στο πιλοτήριο αλλά πρόβλεψε πως θα είναι με τα πιτσιρίκια οπότε μάλλον δεν χρειάζεται να την ψάξω».

«Καλύτερα με τα μικρά παρά δίπλα του. Μόλις η ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ προσγειωθεί θα έχει πολλά τρεχάματα. Αλήθεια πού θα προσγειωθούμε;»

«Κάπου δυτικά της Ατλαντίδας. Τα υπολογιστικά συστήματα διάλεξαν ένα μεγάλο νησί πριν την Δυτική Ήπειρο».

«Στο νησί της Φέρουσας; Μ' αυτό δεν έχει καμιά υποδομή!»

«Φοβάμαι πως πουθενά στην Γη που κατεβαίνουμε δεν υπάρχει η παραμικρή υποδομή. Δυστυχώς οι φόβοι μας και τα συμπεράσματά μας από την πρώτη μας συνάντηση επιβεβαιώνονται στο εκατό τοις εκατό».

«Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι βρεθήκαμε σ' ένα άλλο πλανητικό σύστημα τόσο ίδιο με το Ηλιακό».

«Θα ήταν καλό να είναι έτσι τα πράγματα αλλά φοβάμαι πως κάτι άλλο συμβαίνει».

«Που για να μου το πεις θα με κάνεις να μαρτυρήσω!»

«Που δεν λέω τίποτα γιατί δεν υπάρχει λογική σε τίποτα. Ας απολαύσουμε την θέα το επόμενο διάστημα γιατί ίσως δεν θα μπορέσουμε να την ξαναδούμε».

Η Κασσάνδρα χαμογέλασε, τράβηξε το χέρι του στο στόμα της και το φίλησε. Γύρισε προς τα παράθυρα και αφοσιώθηκε στην θέα μιας Γης που έδειχνε να έρχεται κατά πάνω τους με ταχύτητα.

Θάθελα να ξέρω τι μας επιφυλάσσει το μέλλον γιατί τίποτα δεν δείχνει να είναι απλό! σκέφτηκε και χάθηκε σε έναν παράξενο οραματισμό. Βρέθηκε λέει σ' έναν άλλο τόπο κι έψαχνε για την αδελφή της, αλλά μια αδελφή άλλη απ' αυτήν που είχε. Ήταν μια γυναίκα στην ηλικία της αλλά πολύ αδύνατη που φορούσε ένα περίεργο ρούχο, σαν χιτώνα αλλά με πολλά χρώματα.

Η ώρα περνούσε γρήγορα και η ανησυχία όλων είχε αρχίσει και μεγάλωνε. Τα παιδιά έδειχναν όλο και πιο φοβισμένα κι οι γονείς τους με δυσκολία τα κρατούσαν στις θέσεις τους. Ο θόρυβος απ' τις ακάτους που βγήκαν από το διαστημόπλοιο έκανε την Κασσάνδρα να γυρίσει προς το μέρος του άντρα της και να τον κοιτάξει μ' ένα βλέμμα γεμάτο απορία.

«Η καταλακτική δεν θα είναι λειτουργική μετά την προσγείωση», την ενημέρωσε με ήρεμη φωνή. «Οι άκατοι μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουν να μας εξυπηρετήσουν στις μετακινήσεις μας. Ακόμα και αν η γεωγραφία της νέας Γης αποδειχθεί ότι είναι ίδια με της παλιάς, πιστεύω πως θα χρειαστούμε να το επιβεβαιώσουμε με επιπλέον αποστολές».

Η Κασσάνδρα τον κοίταξε περίεργα.

«Τί είναι αυτό που δεν μου λες;» τον ρώτησε καρφώνοντάς τον με το βλέμμα της.

«Κασσάνδρα, δεν είναι ώρα για να συζητάμε παλιούς ή και νέους χρησμούς. Συμφωνείς;»

«Μικρή σημασία έχει αν συμφωνώ. Οι χρησμοί υπάρχουν. Όλοι μας ξέραμε ότι ο τρόπος της ζωής μας θα έφερνε το αποτέλεσμα που ζούμε. Τον αρχαίο όμως χρησμό στον είχα δείξει. Μήπως μπορείς να μου πεις πώς γίνεται και μια γυναίκα τόσους αιώνες πριν το ήξερε;»

Ο Ιάσοντας δεν της απάντησε. Ήξερε ότι η γυναίκα του είχε δίκιο αλλ' αυτό ήταν ένα θέμα που ήταν κατά κάποια έννοια απαγορευμένο για συζήτηση στην Ατλαντίδα. Όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά απλά γιατί οι μορφωμένοι της ακαδημίας το είχαν κατατάξει στις ανοησίες του παρελθόντος κι έτσι όποιος ασχολείτο μαζί του κέρδιζε εύκολα τον τίτλο του ανόητου. Η Κασσάνδρα δεν καταλάβαινε όμως από τέτοιου

είδους αποκλεισμούς κι είχε αφιερώσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής της ερευνώντας όλα αυτά που οι πολλοί θεωρούσαν παραφυσικά.

Έστριψε ξανά το κεφάλι της μπροστά και αφοσιώθηκε στο θέαμα. Η Γη πλέον γέμιζε σχεδόν όλη την θέα από το παράθυρο. Οι μηχανές ανάσχεσης ακούστηκαν να δυναμώνουν και το διαστημόπλοιο άρχισε να τραντάζεται.

Στο πιλοτήριο ο Νέστορας είχε μείνει μόνος του. Τελευταία στιγμή έδωσε όλους τους υπόλοιπους για να είναι με τις οικογένειές τους. Πήρε μια βαθιά αναπνοή και χάθηκε κι αυτός στην θέα της Γης που ερχόταν με ταχύτητα προς το μέρος τους.

«Υπολογιστή, ανάλυση πρόσκρουσης», είπε και χωρίς να περιμένει την απάντησή του συμπλήρωσε, «Αυτήν την φορά τα πραγματικά νούμερα. Είμαι πια μόνος μου στην γέφυρα ή μάλλον είμαστε οι δυο μας».

«Οι ζημιές του σκάφους θα ξεπεράσουν σε καταστροφή το σαράντα τοις εκατό των εγκαταστάσεων του σκάφους και μαζί μ' αυτές και ένα μεγάλο μέρος των αποθηκών μας αλλά και των αρχείων μας. Θα χρειαστεί ν' αναζητήσετε εξωτερικούς πόρους για να επιβιώσετε. Το νησί της Φέρουσας θα σας προσφέρει αυτές τις δυνατότητες. Θα υπάρξουν τραυματισμοί από αυτούς που δεν θ' ακούσουν τις συμβουλές και θα κάνουν του κεφαλιού τους. Προσπάθησε να μην επιτρέψεις να δημιουργηθεί πανικός. Είναι κακός σύμβουλος».

Μετά απ' αυτήν την ανακοίνωση το μόνο που ακουγόταν στην γέφυρα ήταν ο ήχος των μηχανών που όλο και περισσότερο τράνταζαν το σκάφος σε μια γιγαντιαία προσπάθεια να μηδενίσουν την πτώση του κατά την προσγείωση του σκάφους. Η διαδικασία αυτή είχε ελεγχθεί μόνο σε κατάσταση προσομοίωσης κι όπως πολλά άλλα θέματα στην Ατλαντίδα της παρακμής είχε μπει στο χρονοντούλαπο. Κανένας δεν πίστευε ότι κάποτε θα έπρεπε να παλέψει για την ζωή του και δεν θα χρειαζόταν απλά να μπει σε μια κάφουλα και μερικά εικοσιτετράωρο μετά να βγει ξανά νέος. Τέτοιου είδους όμως πρακτικές πλέον βρισκόντουσαν κυριολεκτικά στο παρελθόν. Η ζωή στην νέα τους πατρίδα δεν προμηνούνταν να έχει τίποτα από την ψευδεπίγραφη αίγλη της παλαιάς.

«Όλα θα ξεκινήσουν απ' την αρχή», μονολόγησε η Κασσάνδρα σφίγγοντας το χέρι του Ιάσονα.

«Τί θέλεις να πεις;» την ρώτησε αυτός.

«Τίποτα απολύτως. Εξάλλου τα δικά μου οράματα είναι ανοησίες, δεν είναι;» τον ρώτησε με μια πίκρα στην φωνή της.

«Μ' έχεις ακούσει να λέω κάτι τέτοιο;» της απάντησε αυτός και της χάραινε το χέρι.

Η σύγκρουση ήταν βίαιη. Το σκάφος, παρ' όλες τις μηχανές του που δούλευαν ανάποδα στο φουλ, ήρθε και σχεδόν καρφώθηκε στις όχθες της μικρής λίμνης, στο νησί Φέρουσα, στον δυτικό Ατλαντικό. Το νερό και η άμμος που σηκώθηκε κατά την πρόσκρουση κυριολεκτικά το έθαψαν κάτω από τόνους λάσπης. Τα κάτω διαμερίσματα δεν άντεξαν τις δυνάμεις που αναπτύχθηκαν και σύντομα τα νερά άρχισαν να κατακλύζουν τους χώρους.

Οι τέσσερεις άκατοι προσγειώθηκαν με ασφάλεια σε μια απόσταση πεντακοσίων μέτρων και σχεδόν όλα τα άτομα που αποτελούσαν τους επιβάτες τους, βγήκαν τρέχοντας, οδηγώντας κάτι μικρά βοηθητικά οχήματα που έφτασαν στην κορυφή του διαστημόπλοιου έτοιμοι να παρέμβουν δυναμικά. Στις ακάτους έμειναν μόνο οι κυβερνήτες και από δυο τεχνικοί.

Ο Νέστορας ήταν από τους πρώτους που συνήλθαν και προσπάθησε να επικοινωνήσει με τα διάφορα τμήματα του σκάφους. Στην οθόνη μπροστά του τα πάνω διαμερίσματα φαινόταν ότι δεν είχαν πρόβλημα αλλά οι οθόνες που έδειχναν τα κατώτερα, η μια μετά την άλλη έσβηναν.

Ευτυχώς που όλοι έχουν μεταφερθεί στα επάνω διαμερίσματα! σκέφτηκε και προσπάθησε να καταλάβει τι συνέβαινε με την λάσπη που τους είχε καλύψει και πόσο παχύ ήταν το στρώμα τους.

«ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ από Άκατο-1», ακούστηκε μια φωνή στα συστήματα επικοινωνίας. «ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ από Άκατο-1».

Ο Νέστορας χαμογέλασε. *Φαίνεται πως τελικά είμαστε όλοι ζωντανοί!* μονολόγησε ευχαριστημένος. Εντωμεταξύ μερικά άτομα μπήκαν με φούρια στο πιλοτήριο και κάθισαν στις βοηθητικές πολυθρόνες. Σε λίγο όλα τα συστήματα τα παρακολουθούσαν άνθρωποι και επιπλέον είχαν ξεκινήσει και την επικοινωνία με το προσωπικό των ακάτων.

«Θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν τις αντλίες τους και να μας βοηθήσουν στο καθαρισμό τουλάχιστον των διαδρόμων εξόδου», είπε ο Νέστορας κι αμέσως δόθηκαν όλες οι εντολές για να ξεκινήσει το γιγαντιαίο έργο του εξωτερικού καθαρισμού του διαστημόπλοιου. «Να ετοιμαστούν και συνεργεία απ' το εδώ προσωπικό και κάποιος να ειδοποιήσει τον Αντίνοο και τον Ιάσονα να μαζέψουν όλον τον κόσμο στις πάνω αίθουσες. Δεν ξέρουμε αν το σκάφος γύρει ή βουλιάξει περισσότερο. Πιθανόν να υποχωρήσουν κάποια τοιχώματα. Ας είμαστε έτοιμοι για εγκατάλειψη».

Αμέσως απ' τα μεγάφωνα ακούστηκε η εντολή προς όλους να μαζευτούν στις πάνω αίθουσες με ότι εφόδια μπορούσαν να πάρουν μαζί τους για να βγουν προσωρινά έξω από το σκάφος. Λίγο αργότερα ο Αντίνοος κι ο Ιάσοντας έμπαιναν στο πιλοτήριο.

«Τα δικά μου συστήματα δεν δείχνουν απώλειες. Σίγουρα όμως θα έχουμε πληγωμένους. Ιάσωνα ελαφίεμαι σε σένα να οργανώσεις έναν καταυλισμό, όσο πιο κοντά κρίνεις ότι είναι ασφαλές για τους τραυματίες. Αντίνοε, το ίδιο για τα παιδιά και τους ηλικιωμένους. Οι υπόλοιποι να μαζευτούν και θα τους αναλάβω εγώ. Φύγατε».

Δεν χρειάστηκε να πει τίποτα άλλο.

Μία ώρα αργότερα οι πόρτες άνοιξαν και με τάξη άρχισαν να βγαίνουν όλοι έξω βοηθώντας τους τραυματίες, που τελικά ήταν πολλοί περισσότεροι από την αρχική εκτίμηση του Νέστορα, και τα παιδιά, που παραδόξως έδειχναν να έχουν πάρει το όλο θέμα σαν παιχνίδι.

Χωρίστηκαν σε ομάδες και ξεκίνησαν προσεκτικά να καθαρίζουν το εξωτερικό σκάφος από τους τόνους την λάσπη που το είχαν πλακώσει. Το ευτύχημα ήταν πως η επιλογή του σημείου προσγείωσης ήταν σωστή και φαινόταν ότι το σκάφος είχε καθίσει για καλά στον μαλακό βυθό. Ο Νέστορας εξακολουθούσε ν' ανησυχεί κι ανέθεσε σε μια ομάδα μηχανικών να προτείνει τρόπους για να χρησιμοποιηθούν κάποια παλιά συστήματα στήριξης που όμως βρισκόντουσαν στα πλημμυρισμένα διαμερίσματα. Απαγορεύτηκε σε όλους η κάθοδος σ' αυτά και η υλοποίηση του έργου θα ολοκληρωνόταν όταν απομακρυνότανε το βάρος της λάσπης.

Το βράδυ τους βρήκε όλους κουρασμένους και ταλαιπωρημένους αλλά ευχαριστημένους που κατά περιεργό τρόπο δεν είχαν θρηνήσει ούτε ένα θύμα. Χωρίστηκαν σε βάρδιες και οι εργασίες συνεχίστηκαν.

Η ανατολή του ήλιου τους έδωσε ελπίδες ότι τελικά το διαστημόπλοιο ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ θα ήταν για πολλά χρόνια το σπίτι τους, ένα σπίτι ικανό να καλύψει όλες τους τις ανάγκες.

Ο Ιάσοντας αναζήτησε την Κασσάνδρα που ήταν επικεφαλής του πρόχειρου νοσοκομείου τους. Την βρήκε να περιποιείται τα τραύματα ενός μικρού αγοριού.

«Είσαι καλά;» την ρώτησε και σκύβοντας την φίλησε στο μέτωπο.

«Εγώ καλά είμαι. Έχουμε τίποτα νεότερα απ' το σκάφος;»

«Οι τεχνικοί μας λένε πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και πως μπορούμε να γυρίσουμε μόλις τελειώσει το εξωτερικό καθάρισμα. Ο Νέστορας ζήτησε δώδεκα ώρες ακόμα κι έδωσε εντολή να μπει μια

εκπαιδευμένη ομάδα στους κατακλυσμένους χώρους για να ελέγξει από κοντά την κατάσταση. Αυτοί είναι που θα μας δώσουν το πράσινο φως».

«Και πόσο χρόνο θέλουν γι' αυτό;» τον ξαναρώτησε ενώ συνέχιζε να περιποιείται τον μικρό.

«Εικοσιτέσσερες ώρες το πολύ».

«Ωραία, γιατί βιάζομαι να τους βάλω όλους στο νοσοκομείο μας. Τουλάχιστον δέκα χρειάζονται άμεση υποστήριξη από μηχανήματα που δεν τα έχουμε εδώ».

«Θέλεις να κανονίσω να πάνε μέσα από τώρα;»

«Όχι, αλλά έχε με τον νου σου. Αν χρειαστεί θα σε ειδοποιήσω».

«Εντάξει παιδί μου, φεύγω και κοιτά να ξεκουραστείς και εσύ».

Τριάντα δύο ώρες αργότερα, το διαστημόπλοιο καθαρό απ' τα πάντα, στεκόταν ζυγιασμένο στα αβαθή της μικρής λίμνης σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και σαν μια μικρή διαστημική πόλη να είχε επιλέξει αυτόν τον τρόπο για να στήσει το σπίτι της.

Ο Νέστορας ζήτησε να γίνει μια γενική σύναξη που για να την παρακολουθήσουν όλοι θα γινόταν έξω από το διαστημόπλοιο, σ' ένα μικρό πλάτωμα. Κατά περίεργο τρόπο αυτοί που την παρακολούθησαν ήταν ακριβώς τρεις χιλιάδες διακόσα άτομα. Εκατόν δέκα έξη άλλοι είτε έπρεπε να μείνουν πίσω είτε η υγεία τους δεν τους επέτρεπε την έξοδο. Απόντες μόνο οι τέσσερες που κανένας δεν ήξερε ακόμα που βρισκόντουσαν.

Η απόφαση για να μείνουν στο νησί Φέρουσα, τουλάχιστον για ένα διάστημα δυο ετών και μέχρι να ολοκληρωθούν οι εξερευνήσεις της Γης, πάρθηκε ομόφωνα. Το διαστημόπλοιο *ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ* θα ήταν το σπίτι τους. Αυτό όμως που με πείσμα αρνιόντουσαν να τους απασχολήσει ήταν πως η Γη δεν ήταν η Γη που ήξεραν.

Ο Νέστορας γύρισε και ρώτησε τον Ιάσονα πριν αρχίσει να μιλάει στο σύνολο του κόσμου.

«Τί λες να κάνουμε με τους απόντες;»

Ο Ιάσοντας δεν του απάντησε. Όμως από δίπλα του η Κασσάνδρα, με χαμηλή φωνή που μόνο αυτός την άκουσε του ψιθύρισε: «Εσείς τίποτα. Εμείς απλά πρέπει να ενεργοποιήσουμε το Πρωτόκολλο της Παραδοξότητας».